

[Poulsgaard]

hånligt, for man har jo flertal herinde, men jeg tror ikke, den arbejdsmand, der læser om de kunstnere, der får livsvarige hædersgaver på 62.000 kr., går og smiler ad det, for de kunstnere, der får det, er i hvert fald ikke kunstnere, der har gjort sig bemærket. Det er ikke kunstnere, som offentligheden kender, det er bare dem, der har de rigtige forbindelser, og de får så den kunststøtte.

Dette at have de rigtige forbindelser er jo meget værd i kulturpolitikken. Vi ser det gang på gang. Vi har set det ved indsamlingen til fordel for Flygtning 86, hvor disse kunstnere optrådte gratis, og det er jo så evig skønt. Det er da så pænt af de mennesker, at de gør det gratis. De gør det uden vederlag, de får ikke en øre for det. Nej, det gør de ikke den dag, men hvad får de? De bliver skrevet op i Danmarks Radios store ordrebog, og så vælter orderne ind til dem bagefter.

Men der var f.eks. en restaurant i hr. Helge Sanders valgkreds, der ville lave en aften til fordel for præsten i Seem, Søren Krarup, for at støtte ham lidt. Hvad gjorde den restaurant i hr. Helge Sanders valgkreds? Ja, den ringede til en masse kunstnere. Hvad sagde disse kunstnere? De sagde: vi er enige med den præst dernede i Seem, men er I rigtig kloge? Tror I, at vi tør optræde her til fordel for Søren Krarup? Så er vi simpelt hen boykottede. Der er ikke én, der ville have os, hverken i Danmarks Radio eller i Arte, eller hvad de hedder, alle disse organisationer, der lever af at have sugerøret nede i statskassen, og så kan vi intet arbejde få.

Så langt er vi kommet, kære venner, med jeres statsstøtte og statsdirigering af kulturlivet, at folk simpelt hen siger nej til at optræde. De tør ikke, for man rammer dem på brødet. Det skulle man tænke en lille smule over i stedet for bare at sige, at det er det sædvanlige fremskridtspjat.

Kulturministeren er selv en lille smule skyld i denne debat. Den var nu nok kommet alligevel, for kulturministeren udtalte jo, dengang det ulyksalige ministerium fyldte 25 år, at nu var det slut med den folkelige modstand mod kulturlove. Der var ingen modstand, Fremskridtspartiet var færdigt, Rindal var færdig, der var ingen folkelig modstand. Jeg vil med denne debat fortælle kulturministeren, at der stadig væk er folkelig modstand, men man har jo effektivt kvalt al

modstand, når de, der har lidt at sige, er nødt til at synge med på melodien »Her går det godt, fru kammerherreinde«. Hvis folk går imod, bliver de simpelt hen ramt på deres levebrød.

Jeg synes, en konservativ kulturminister burde betænke det, når man ellers snakker så meget om frihed.

Jeg håber, at den debat, vi nu skal i gang med, måske i det mindste kunne få ministeren til at tænke sig om en ekstra gang, i det mindste kunne få ministeren til at gå hjem og se efter i det kæmpebudget, den kæmpeadministration, der er, om der ikke er mulighed for at spare. Er alle de rejser, der foretages for Det Kongelige Teater, nødvendige? Er det nødvendigt, at man skal pensionere balletdamer, når de er 40 år? Kunne man ikke godt finde noget andet arbejde til dem? Jeg tror, der er en ufattelig masse steder, hvor der virkelig kunne spares.

En ting kan ministeren og jeg i hvert fald blive enige om, og det er, at kulturlivet i Danmark skal blomstre, og at vi skal have et rigt kulturliv. Men jeg troede også, vi kunne blive enige om, da ministeren repræsenterer de Konservative, at det er det frie initiativ, der gør, at man får det store udbud, at man får de mange tilbud. Men vi har kvalt det frie initiativ i statsstyring og statsdirigering, og derfor sidder vi i hængedyndet. Så bliver det til sådan noget som »Klikk«, og jeg ved ikke hvad, fjernsynet sender ud. Alle kulturpaver falder jo over hverandre i lutter rørelse og henrykkelse over det, men den menige mand kan godt se, hvad der er skidt, og hvad der er kanel.

Jimmy Stahr (S):

Forespørgslen lyder:

»Hvilke besparelser agter ministeren at foretage på de kulturelle budgetter for finansåret 1987?«

Jeg synes, det er en udmærket formulering af et spørgsmål, der kunne stilles i kulturudvalget eller i finansudvalget, og som vel for øvrigt allerede er stillet. Jeg mener derimod ikke, det kan bruges som udgangspunkt for en seriøs debat, og når jeg hører hr. Poulsgaard her fortælle om det »kæmpebudget«, som Kulturministeriet råder over, så synes jeg, at det bliver helt latterligt.